

У Л И Ц А Т А

Долу на улицата има дюнерджийница, там работи арабин, който си мисли за слънце и за жълтия цвят на пустинята. И се усмихва на красивата жена, която си купува фалафел. Тя има в чантата си мобилен телефон, на който е получила съобщение от приятеля си, че е по-добре повече да не се виждат, но още не е прочела съобщението. Съобщението на входа на книжарницата отсреща гласи, че този месец има 35-процентно намаление на книгите от секция „класическа литература“. Едно младо момче с очила си купува три книги с намаление, без още да знае, че след пет години ще стане гей.

Два гея, по-надолу избират луксозни ризки и си говорят за предстоящото пътуване до Испания. Единият от тях смътно подозира, че ще може да остане там, но още не си дава сметка, че ще си изкарва парите като порно актьор. В православната църква влиза млад поп, а единствената мисъл в главата му е къде си е оставил требника. Свещеникът още няма представа, че на следващия ден, когато момче и момиче, млади и разплакани, дойдат да поръчат молебен за погребение, той няма да се разстрои.

Ходжата, който се качва нагоре по стълбите на минарето на джамията в отсрещния край на улицата, защото е забравил да заключи една врата, се кахъри за предстоящите избори за главен мюфтия. „Три хиляди и петстотин плюс шест хиляди деветстотин и двадесет е десет хиляди четиристотин и двадесет“ си мисли 30-годишен мускулест тип, който слиза от черно беемве, S класа. „Ебати гъзарията“ казва на глас млад строителен работник, подръпващ цигара от четвъртия етаж, където правят основен ремонт на голям апартамент. Собственикът на апартамента, който в тоя момент тъкмо влиза и се чуди дали да се кара, че работниците по цял ден пушат цигари на балкона, или затова, че две от первазчетата на паркета не са поставени както трябва, още на знае, че има язва и че след няколко дни ще получи много сериозен кръвоизлив. Докторът, който ще го лекува, сега наблюдава минаваща по улицата жена, съсредоточено четяща есемес. В главата му няма точно мисъл, но ако имаше, тя щеше да звучи като „господикаквици“. Малко по-късно той за пореден път се учудва колко непохватни са жените с техниката като вижда жената да изпуска мобилния си телефон. В същото време нисък клошар, който дърпа огромна количка с кашони за към близкия пункт за вторични суровини, вижда паднал на улицата фалафел и се забързва към него. Той не желае да остави количката и за секунда, обаче лявото й колело се закача в някаква пейка, а едно куцо куче в това време го изпреварва и отмъква фалафела.

„Ц-ц, не ги изтребиха тези улични кучета“, мърмори под нос прегърбена възрастна жена, на която ѝ трябва половин час, за да измине петдесетте метра от дома си до хлебарницата в големия универсален магазин пред синагогата. „Мъжът ми почина, братята и сестра ми също, всички надживях“, си казва още тя. „Мамо, пиш!“ вика едно момиченце на майка си, която се е заговорила за покупки от пазара с някаква случайно срещната позната, а възрастната дама с бастуна се усмихва на момичето.

Зад ъгъла, в центъра за обслужване на клиенти на един от най-големите мобилни оператори, изнервен гражданин чака да дойде неговия ред, за да направи промяна в абонатния си план. Той се е наредил при млада и усмихната служителка, която вече повече от пет, може би десет! минути продължава да говори нещо с клиента пред него. Гражданинът е на около три метра разстояние и не чува разговора. Потропва с крак, гледа си часовника, мисли си колко още работа го чака и не забелязва с каква широка усмивка си тръгва високият снажен мъж с дълга коса, който е бил току-що на стола пред него. Той не знае, че мъжът току-що е поканил служителката на обяд и тя е приела. Не знае още, че работното ѝ време за деня е свършило.

„Моля минете при колегите“, казва тя на поредния нервен клиент, като този път се чуди не на него, а дали сутринта се е сетила да си сложи в новата чанта малкото флаконче с любимия парфюм „Green Tea“.

„Нашите камбани са единствените, които бият навреме – си казва помощник-клизарят към католическата катедрала – православните отсреща никога не уцелват точен час“.

Една циганка проститутка минава бавно по улицата и си мисли едва ли не на глас: „Колко много народ, душа, много ти казвам!“ Тя почти никога не е виждала улицата през деня.

Шестнайсетгодишно момиче върви с тежка раница към езиковия център в една от най-старите сгради на улицата и се радва, че вчера е изкарала максималния резултат на контролния тест. Тя още не знае, че няма да влезне в „Оксфорд“, както се надява, а в малък провинциален колеж в Щатите. Ако някой ѝ беше казал, че след няколко години ще ѝ се наложи да измие 7852 чинии, при това само за няколко семестъра, тя може би щеше да отиде на купона онзи ден. По пътя си тя се разминава със забързано петнайсетгодишно момче с празна пластмасова бутилка от пет литра и с вид като че ли ще убива някого. Вкъщи са успели да го накарат да стане от компютъра и да отиде да налее минерална вода от чешмите зад джамията и той си мисли колко е прецакан светът. „Само да стана голям, един ден!“

В музея на синагогата евреин от Израел, с кичури вместо бакембарди, се кара с разпоредителката, че не може да се иска вход за синагога. Тя спокойно му обяснява на иврит, че два лева е таксата за музея, а не за храма, и че той спокойно може да влезе без пари в синагогата, но не и в музея. Тя не знае, че разговорът ѝ с него по тази тема ще продължи още 45 минути. Младо семейство се пренася в апартамент на улицата и шофьорът на буса, където са малкото им вещи, се чуди „Къде да спра,

мааму...?". Младеж в спортно облекло отива на фитнес с раничка на гръб и си мисли кога ли бицепсът му ще стане 40 сантиметра.

Един млад йога се връща от занимания в центъра по медитация и си казва: „Всичко е едно. Всички тези хора са едно цяло. Аз съм едно цяло с космоса.“

Публикувано в „Литературен вестник“, коледен брой 2009 г. и Forlamno.com